

Lov og Evangelium

Nr. 2

FEBRUAR 2008

44. årgang

Fred med Gud

Av Øivind Andersen

«Da vi nå er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus» (Rom 5:1).

Det er ikke på grunn av noe som vi er eller har gjort, men på grunn av at vi er tilregnet det som Jesus er og har gjort og ikke tilregnes vår synd, at Gud har rettferdiggjort oss. Derfor har vi fred med Gud.

Rettferdiggjørelsens store hovedvirkning er fred med Gud, og fra den kommer så alle andre virkninger.

«Fred være med dere!»

For å forstå dette må vi være klar over at Det nye testamentet taler om to slags fred.

For det første «fred med Gud». Det betyr et rett forhold til Gud, et forhold hvor alt er i orden mellom Gud og oss.

De viktigste stedene for dette uttrykket foruten ordet her i Rom 5:1, er Ef 2:14-15.

«Ha fred» eller «gjøre fred» betyr på gresk å ha eller å opprette et fredsforhold mellom to parter som tidligere har vært i strid med hverandre.

Guds fred

For det andre taler Det nye testamentet om «Guds fred». (Se f.eks. Fil 4:7; Joh 14:27.) Det betyr *hjertets* eller *samvittighetens* fred. I vår daglige, kristelige språkbruk har vi et fint uttrykk for dette: Fred med Gud i en god samvittighet.

Det er en nøye sammenheng mellom disse to uttrykk. Freden med Gud er årsaken og Guds fred er virkningen.

Hvor det er fred med Gud, blir det også fred i samvittighet og hjerte – så

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

*Å eie Guds fred
er en dyrebar skatt
Den trøster og styrker
ved dag og ved natt
Den fyller mitt hjerte
med glede og fryd
Den vakkert meg smykker
med ære og pryde.*

*Når Jesus er min,
jeg i hjertet har ro
Og salig jeg er
når hos ham jeg får bo
Min synd har han sonet
og gjelden betalt
Han gav meg seg selv,
og nå eier jeg alt.*
(Sb 389:1-2)

sant en kristen lærer å regne med hva det ligger i det at han har fred med Gud. For så vidt kan disse to uttrykk ikke skilles, selv om Guds fred i hjertet ikke alltid er like *følbar* for en kristen.

Årsak og virkning

Men selv om det er en slik nøye sammenheng mellom disse to uttrykk og de ikke må skilles, er det likevel meget nødvendig å *skjelne* mellom dem. Årsak og virkning er aldri ett og det samme. Skjelner en ikke mellom dem, kommer en verken til å finne årsaken eller oppleve virkningen. For da kommer en uvilkårlig til å gjøre Guds fred i hjertet til trøstegrunn og grunnlag for frelsesvissheten. Men det er det samme som at en aldri våger å stole på

Guds løfter om den frelse som han har fullbrakt utenom oss i Kristus. Og det kan bare føre til at en verken kommer i et rett forhold til Gud eller får oppleve Guds fred i hjertet.

Opplevelsestrelldom

Uten at en forstår det selv gjør en troens *virkning* til en *betingelse* for å tro. Og så er en kommet i den mest pinlige form for lovtrelldom som et menneske kan komme i: *Opplevelsestrelldom*. En tenker med seg selv: Hvordan kan jeg tro at jeg har Guds nåde, når jeg ikke opplever noe i mitt hjerte? En tigger og ber Gud om å oppleve frelsen. Men det skjer ikke noe. Og det kan det jo heller ikke all den stund en regner med det Gud skal virke i hjertet istedenfor å regne med Jesus. Feilen er, som sagt, at en har gjort troens *virkning* til en *betingelse* for å tro.

Denne feil gjelder det for enhver pris å unngå! Og det kan ikke skje på noen bedre måte enn å gi nøye akt på det som Rom 5:1 taler om et rett forhold til Gud.

Gud regner med Jesus

Med ettertrykk legger dette ordet oss på hjertet at hver og en som tror på *Jesus*, står i et rett og sant forhold til Gud, og det aldeles uten hensyn til hva en er i seg selv. Det skjer ved *Jesus Kristus* – og bare ved ham!

Legg merke til hvor ofte uttrykket «*ved Jesus Kristus*» er brukt i dette kapittel! Det forteller oss hvordan Gud regner med Kristus, og hvor helt og fullt han har satt oss utenfor.

For intet

Den store hovedvirkning av å få tilgitt sin synd og bli tilregnet rettferdighet er altså at en får det rett med Gud. Synden er fjernet mellom Gud og oss. Intet skiller lenger, intet stenger. Alt er åpent og klart. Det er sannhet i vårt gudsforhold. Vi eier hele Guds velbehag, og det i samme mål som Kristus eier det. Og alt dette har vi *for intet*, for Jesu skyld!

Utdrag fra boken

«Grunnsannheter til frelse»,

Gry forlag, 1965

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, februar 2008

Fred med Gud. Av Øivind Andersen	side 1
Alt for ingenting (VI). Av J. de Liefde	side 4
I sjelesorg hos Jesus. Av Ragnar Opstad	side 7
Når tvilen kommer. Av Ingar Gangås	side 9
Tabernaklet og Paktens Ark. Av Arvid Joramo	side 12
Freden i Herren. Av Carl Olof Rosenius	side 15
Død eller levende tro? Av Sigbjørn Agnalt	side 16
Tanken på mor. Barnestykke av Mia Hallesby	side 19
Reiserute våren 2008	side 20

Alt for ingenting (VI)

Av J. de Liefde

Loven virker vrede (forts.)

Opptrinnet hos smeden vakte imidlertid stor oppsikt og mye røre i byen. Alle mennesker ble forarget over det som var hendt, til og med barna tok med seg på skolen gnister fra ilden som brant hos de eldre. Den gode Filippus skolelærer fikk lide under det. Det lot til at skolebarna øvet seg flittig i å banne og misbruke Guds navn.

Det ble helt slutt med all vennlighet vi tidligere møtte på våre turer, det ble ikke lenger mulig å gå på husbesøk. Når vi banket på en dør, ble det ropt til oss gjennom vinduet at det ikke var noen hjemme.

Neste søndag prekte jeg for nesten tomme benker, og de få tilhørerne så på meg mer med medlidenhet enn andakt. Til gjengjeld ble vertshusene flittig besøkt. En kveld jeg var på hjemveg etter en tur, møtte jeg en del unge mennesker, og da jeg passerte dem, begynte de å spotte og gjøre narr, noen stemte i en drikkevise.

Slik gikk noen uker. Jeg ble temmelig nedslått og motløs, så mye mer som onkel holdt seg på sitt værelse og iakttok en dyp taushet. Jeg gjorde hva jeg kunne for å få ham til å være mer meddelsom, og klaget over at det hersket en så bedrøvelig ånd i byen. Det eneste han svarte, var:

«Det kan ikke være annerledes. *For loven virker vrede.*»

Jeg så nok at den gamle hadde det vondt, og hva han brukte tiden til der han holdt seg for seg selv, det oppdaget jeg en gang han sa:

«Benjamin, her må det mye bønn til for å rette opp igjen det som er revet ned.»

I mitt hjerte var jeg klar over at han hadde rett, jeg ropte også ofte til Herren i bønn om at han måtte forandre på denne bedrøvelige tingenes tilstand. Men jeg fikk ikke riktig kraft i bønnen, det kom ganske enkelt av at jeg gjerne ville ha alt annet forandret, bare ikke meg selv. For også hos meg virket lovens vrede, og for riktig å kunne be, trenges ikke lovens, men nådens ånd. For nådens ånd er bønnens ånd.

Til slutt greide jeg ikke spenningen lenger. En kveld kom jeg inn på onkels værelse og slengte meg ned i en stol. I dårlig humør sa jeg:

«Du onkel, nå synes jeg vi har vært her vår lengste tid.»

«Hva mener du med det?»

«Å, menneskene viser sin uvilje så tydelig, og hva skal vi da gjøre her lenger? Jeg mener vi skal ta staven i hånd og forlate denne byen mens vi ryster støvet av våre føtter til et vitnesbyrd mot dem.»

«Da er jeg redd dette støvet heller blir et vitnesbyrd mot oss,» sa onkel og så alvorlig på meg. «Hvis vi hadde gitt dem evangeliet *for intet* og de da hadde forkastet det, hadde vi vært fri for

deres blod. Men vi ville selge loven til dem for høy pris, ikke noe under at de ikke gikk med på det. Jeg for min del blir, om så til min siste stund. Jeg vil ikke holde opp med å be for menneskene her, for vi har handlet uviselig.»

Det traff meg hardt. Hans *vi* skar meg dypt i hjertet. I dette *vi* lå den gamles kjærlighet, han ville hjelpe meg å bære skylden.

«Kjære onkel,» sa jeg dypt rørt og grep hånden hans, «tror du det ennå er en mulighet for at jeg kan gjøre godt igjen denne uforstand?» Jeg sa *denne* uforstand, fikk meg ikke til å si *min* uforstand.

«Benjamin,» sa han vennlig, «om skylden for noe ligger på oss, må vi først erkjenne det, så kommer neste skritt.»

«Og hva er så neste skritt?»

«Bare det første er tatt, kommer det neste av seg selv. Det er å gjøre opp.»

«Kjære onkel, det første kan jeg gjøre med en gang. Jeg er virkelig klar over at skylden er min. I uforstandig iver har jeg handlet både uforsiktig og galt.»

*«Fatt da et annet sinn og omvend dere, så deres synder kan bli utslettet, for at lindringstidene kan komme fra Herrens åsyn»
(Apg 3:19).*

«Hva så?» sa onkel. «Er det meg du skal bekjenne for? Du har da ikke syndet mot meg.»

«Akk nei, jeg vet godt at jeg må også ligge i støvet for Herren.»

«Sant nok. Men foruten Herren er det en annen du må bekjenne din synd for, så den kan bli gjort opp med ham også.»

«Hva!» sa jeg forskrekket, «for smeden!»

«Ja visst, du må gå til ham og lære ham at den Herre som du tjener og forkynner, han er en Gud som ikke tretter evinnelig og ikke holder på vreden evinnelig. Du har gitt byen en gal forestilling om at Jesu Kristi ånd er en stridens ånd, som man alltid må være redd. Du må gå til dem og forsikre dem om at du har tatt feil. For han er en kjærlig, langmodig og tilgivende ånd, mens du har gjort ham til en hovmodig ånd som opphøyer seg selv. Gå bort og vis at han er en ånd som gjør ydmyk. Vis dem at du ser bort fra din egen ære og at du egentlig har rett, vis at du ikke tar hensyn til deg selv, men vil gi for *intet*, uten betaling og uten penger.»

Jeg hadde ikke ett ord til svar. Onkels ord trengte inn til dypet av min sjel. Jeg lukket ikke et øye den natten. Jeg kjempet en tung kamp, og da morgenen kom, hadde jeg ennå ikke vunnet noen seier. Den tunge vegen ble imidlertid snart lett nok for meg, det viste seg siden.

Neste dag kom Filippus skolelærer inn til oss, glad og fornøyd. →

«Lovet være Gud,» sa han, «nå er striden endelig forandret til fred. Jeg møtte smeden i dag, og spurte om han fremdeles var sinna. Han lo og sa: «Jeg titter hver dag etter om ikke prestens flammer av ild kommer snart.» Jeg svarte: «Kjære Bernhard, det er ikke så ille ment, presten vil ditt beste. Det er vel ikke sikkert denne hevners ild er så farlig, og du er altfor bra kar til å la noe slikt gå inn på deg. Riktignok er du ofte litt uvøren i munnen, men du mener det godt på bunnen. Kom, gi meg hånden på at alt skal være glemt.» Dermed ga jeg ham hånden, og han sa: «Nå slår De på en annen streng, og da skal det være tilgitt og glemt. Mor'n da.» Så gikk han sin veg, og jeg fortet meg hit for å fortelle dere det.»

Han fortalte strålende sin forsoningshistorie, og det er umulig å beskrive hvor fort ansiktet forandret seg da han møtte onkels blikk.

«Men Filippus! Hvilken ånd har gitt Dem slike ugudelige tanker? Nå har De gjort det siste verre enn det første.»

«Jeg vil da tro jeg ble drevet av kjærlighetens og forsonlighetens ånd,» sa han forskrekket.

«Men er da kjærlighetens ånd slik at den smigrer og lyver? Er det sant at hevners ild ikke er så farlig? Den som er ugudelig og banner, skal han kunne slippe unna den kommende vrede uten å omvende seg her i tiden? Er det sant at han kan mene det godt på bunnen når munnen hans hver dag vanærer Guds hellige navn? Har ikke De nå smigret ham, og for denne pris kjøpt

en fred som ikke bygger på Gud, men på mennesker?»

«Men vi har jo fått i oppdrag å forkynde forsoning for våre fiender.»

«Sant nok, men det er *for intet*, og da må vi ikke la oss betale med et vennlig smil og et kraftig håndtrykk som De gjorde nå. De ville gjerne leve i fred og ro med menneskene igjen, og for denne pris har De preket kjærlighet, bare kjærlighet for smeden. De har tilmed fornektet Guds rettferdighet, så De har kalt det onde godt. Nei, det er ikke for intet, det er å drive forhandlinger med Guds gaver. Den som gir *for intet*, gir ikke falsk, men klingende mynt med ekte preg, ja, han gjør det med fare for å bli steinet av de utakknemlige. De har gjort det verre enn min søstersønn. Han kastet de blanke dalere like i ansiktet på smeden, men De har forfalsket dem og stukket dem i hånden på ham.»

Skolelæreren så skamfull ned. Han var ellers ikke den mann som nektet evangeliets grunnsannheter, og jeg tror han hadde gitt sitt hjerte til Herren. Men han var av naturen forbausende godmodig og slo seg altfor lett til ro med en tilsynelatende rolig overflate. Siden har jeg ofte lagt merke til at disse to egenskaper kan gjøre det vanskelig å gi for intet. I alle fall har det hendt ikke sjelden at min kone har villet være i fred for barna og så har gjort seg fortjent til bebreidelser fordi hun ga etter for barna i altfor stor utstrekning. Da har jeg måttet tenke at unnfalleshet og ettergivenhet er det motsatte av å gi for intet.

Forts. i neste nr.

I sjelesorg hos Jesus

Av Ragnar Opstad

«Då dei hadde halde måltid, seier Jesus til Simon Peter: Simon Johannesson, elsker du meg meir enn desse? Peter seier til han: Ja, Herre, du veit eg held av deg. Jesus seier til han: Føð lamma mine! Han seier til han andre gongen: Simon Johannesson, elsker du meg? Han seier til han: Ja, Herre, du veit eg held av deg. Han seier til han: Gjæt sauene mine! Tredje gongen seier han til han: Simon Johannesson, held du av meg? Peter tykte det var leitt at han tredje gongen sa til han: Held du av meg? Og han seier til han: Herre du veit alt, du veit at eg held av deg. Jesus seier til han: Føð sauene mine!»
(Joh 21:15-17).

Dette skjedde ved ein koleld (v 9). Dei tre spørsmåla Peter får av Jesus har samanheng med dei tre fornektingane.

Jesus nyttar det gamle namnet hans: «Simon Johannesson, elsker du meg meir enn desse?» Det har nok vore som ein kniv i hjartesaaret. Jesus var endå ikkje ferdig med Peter, sjølv om han hadde fått nåde. Det er han ikkje med oss heller!

«Tredje gongen seier han til han: Simon Johannesson, held du av meg?» Det er som han vil seia: No har du to gonger sagt at du held av meg, held du verkeleg av meg? Talar du sant? Kan eg stola på det du seier?

Jesus tek Simon Peter i sjelesorg, fornyar kallet og set han inn att i den tenesta han var tiltenkt. Og han gjer det gjennom audmjuking, for å gjera det endå meir klart for Peter kva som bur i den gamle naturen hans.

Peter sitt svar

Vi kan undra oss over Peter sitt svar på det første spørsmålet: «Simon, Johannesson, elsker du meg meir enn desse?» Og Peter svarar «ja!». «Ja, Herre, du veit eg held av deg».

Var det ikkje meir naturleg at han – etter det som hadde hendt – hadde svara: «Nei, Herre, men du veit at eg likevel held av deg?»

Peter hadde falle djupt. Om han samanlikna seg med Judas, var han i eigne augo ikkje det grann betre enn han, heller verre. Judas gjekk fortapt, medan han sjølv så ufortent hadde fått nåde og forlating for alle syndene sine.

Han var komen i same situasjon som den syndefulle kvinna i farisearen, Simon, sitt hus. Vendt mot denne kvinna, sa Jesus til Simon: «Dei mange syndene hennar er tilgjevne, di-for elsker ho så mykje...» (Luk 7:47).

Peter hadde fått ein ny kjærleik til Jesus, som ikkje var så smitta av hans eiga tru på seg sjølv. Slagget var reinsa ut.

Han innsåg at han var den ringaste av disiplane – og at han hadde så mykje større grunn enn dei til å elska

*Å, fikk jeg kun være
den minste kvist
på vintreet ditt,
Herre Jesus Krist!
Og måtte så aldri
vi skilles igjen,
men elske og elskes
som venn hos venn.*

*Så rens du mitt hjerte
med ømmeste tukt,
og bløder enn grenen,
den bærer dog frukt.
Du mener det godt
med mitt dryppende sår.
Du har meg så kjær,
og du best det forstår.*

*Ja, får jeg kun være
den minste kvist
på vintreet ditt,
Herre Jesus Krist!
Ditt kors rankes inn
av de vinkvister små,
og opp til ditt hjerte
jeg gjerne vil nå.*

(Sigvald Skavlan,
Sb 572:1+4+5)

Jesus. Skal tru om ikkje det var årsaka til at han svara Jesus som han gjorde? Og at Jesus godtok det svaret.

I Guds lys

Når vi kjem inn i Guds lys, får vi sjå kven vi er. Paulus seier det slik: «Det er eit truverdig ord, fullt verd å ta imot: Kristus Jesus kom til verda for å frelsa syndarar, og mellom dei er eg den største» (1Tim 1:15). Han er ikkje den einaste som har sagt det om seg sjølv sidan den gongen og fram til i dag.

Nyttig til teneste

Herren kan ikkje bruka den som er stor i eigne augo. Kong Saul, som hadde blitt stor i seg sjølv, fekk høyra desse orda av profeten Samuel: «Då du var liten i dine eigne augo, vart du hovud for Israels-ættene, og Herren salva deg til konge over Israel» (1Sam 15:17). Hadde ikkje Simon Peter lete seg tukta av Herren, hadde han nok kome til å slå følgje med Saul.

Å, kor Herren tukta dei han fekk bruka til storverk i sitt rike på jord. For ein tung veg å gå for Josef, for David, for Paulus – og mange, mange med dei opp gjennom tidene.

Ein som fekk kall frå Herren til å reisa med Guds ord, fortalde at han saman med kallet fekk dette spørsmålet frå Herren: Er du villig til å vera den minste?

Den som Herren skal kunna bruka, må vera villig til det, men det kostar for den gamle «Simon» å bli flytta ned frå første til siste plass.

*Vi blir så små hos Jesus.
Det vil han vi skal bli.
Først da kan vi om Jesus
det rette ord få si.
Da blir det ham alene
og ikke meg og mitt.
Og hvis jeg så får tjene,
da er det nåde blitt.*

(Emilie Bovim, Sb 711)

Når tvilen kommer

Av Ingar Gangås

I forrige nummer av bladet skrev jeg litt om sykdom, som er et eksempel på det vi gjerne kaller de *ytre kors*. Men det finnes også *indre kors*. Et av dem er tvilen, som jeg nå skal si litt om. Et annet indre kors er anfektelsen, som vi skal ta for oss i neste nummer av bladet.

Gud prøver – satan frister

Tvil og anfektelse er noe av det sværeste som kan ramme et menneske. Både når tvilen kommer snikende og når anfektelsen tar kvelertak på oss, skjer det når vi har oppmerksomheten rettet innover i vårt eget indre. Vi har mistet det rette perspektivet, synet på Jesus. Gleden over å være et Guds barn av bare nåde – for Jesu skyld – er borte. I slike stunder vil sjelefienden ha oss til å oppgi troen på Jesus. Da er det viktig å være klar over at det er ikke Guds vilje at vi skal fristes. Han vil ikke friste noen til fall. Men Gud kan tillate at satan sikter oss. Eksemplet med Job viser oss det. Vi kan si det slik at enhver fristelse fra satans side, kan Gud tillate som en prøve på vår tro. Motsatt kan vi si at alle prøvelser fra Gud, kan satan nytte til en fristelse på troen.

Martin Luther har sagt om dette: «De kristnes ytre lidelser er bare barneverk. Det er bare abc-en av deres lidelser. At verden forfølger dem og lyver på dem må vi rekne med. Men

den sorg og angst de bærer i sitt hjerte for Guds vrede, frykten for den evige død og for å få djevelen til selskap i helvete, trenger gjennom sjel og sinn og tynger dag og natt på deres hjerte. Langt heller ville jeg sitte et år i fengsel og både sulte og tørste, enn en eneste dag å utstå en slik helvetesangst».

Det sies at Luther var mye plaget med angrep fra den onde og arge motstander, så han visste nok av egen erfaring hva han snakket om.

Nå er det ofte slik at ytre og indre kors følges ad. Dermed forsterkes problemene. Med sykdom kommer gjerne tvil og angst. Da kommer spørsmålene snikende: Har Gud glemt meg? Er jeg forkastet? Hvorfor hører han ikke når jeg roper til ham i min nød? Resultatet blir sukk og klage.

Tvil – ikke det samme som vantro

Det er en beretning i Det nye testamente som kan kaste lys over hva tvil er. Johannes døperen hadde opplevd store ting ved Jordan. Mange mennesker var blitt døpt og hadde fått syndenes forlatelse. Men i Mat 11:1-11 leser vi om ham at han var kommet i stor tvil. Han spør i sin nød: Skal vi vente en annen? Er du den som skal komme? Nå sier riktignok Martin Luther at det må være på vegne av sine disipler han spør slik. Hvordan kan det

være mulig for Johannes å komme i tvil etter å ha opplevd så mye med Herren? Uansett hvordan dette henger sammen, må vi ha klart for oss at tvil ikke er det samme som vantrø. Å tvile vil si å ikke makte å tro, selv om en har det aller største ønske om å ville tro. Å være vantrø er en helt annen holdning. Det er å ikke ville bøye seg for sannheten, fordi en *ikke vil* tro.

Johannes sitter altså i fengsel og hører at Jesus gjør store tegn og under. Han vekker til og med opp døde. I sin nød tenker nok Johannes: Hvorfor vil ikke Jesus besøke meg? Er jeg glemt? Tvilen begynner å gnage: Er han ikke den som skulle komme? I denne håpløse situasjonen sender han bud direkte til Jesus for å legge nøden fram for ham. Svaret fra Jesus synes veldig underlig. Han nevner bare umulige ting: blinde ser, døve hører, og evangeliet forkynnes for fattige. Her måtte Johannes tro Jesus på hans ord. Å tro er å gripe det en ikke ser. Evangeliet om Jesus brøt seg på nytt vei inn i hans forpinte hjerte. Han var nettopp en slik fattig sjel som trengte Jesus. Tenk at Jesus var kommet for å frelse slike som ham! Nå hadde han nok å møte døden med.

Vi merker oss altså at Jesus svarer ham på en slik måte at Johannes må klynge seg enda sterkere til sin frelser. Slik vil han så gjerne trekke deg inntil seg også, slik at du får hvile – i Ordet.

Tvilen arter seg på forskjellig vis

Ofte er det slik at problemet er en selv. Det dreier seg ikke først og fremst

om tvil på Jesus, hva han er, eller det han har sagt, men det er snarere en tvil på seg selv. Slik tvil oppstår når vi blir selvopptatte. Da kretser det gjerne om meg og mitt, min tro som ikke holder mål eller mine forsetter som jeg ikke klarer å gjennomføre. Dette er alt sammen noe som Jesus vil ta fra oss. Det er all grunn til å gi Jesus rett i at vi aldri kan bli slik han vil ha oss. Han vil ta fra oss troen på oss selv slik at vi får tro på *ham*.

Guds ord eller fornuften?

Noen ganger kommer tvilen som *intellektuell tvil*. Det kan være tvil på Guds eksistens, om kristendommen virkelig er det eneste riktige, eller om vi kan vite for sikkert at Guds ord er til å stole på. Når slik tvil kommer, skal vi tenke på at mennesket ikke er i stand til å forstå Gud. Vi blir små i forhold til ham. Han har kontrollen og oversikten. Han vil at vi skal innrette oss i ydmykhet under Guds ords autoritet. Mer enn noen gang før trenger vi å høre at Bibelen er Guds røst som ikke oppkom i noe menneskehjerte. Guds ord står fast, selv om mennesket søker aksept for synden. Han lar seg ikke spotte. Respektløshet overfor Guds ord vil føre mennesket inn i stadig mer mørke og tvil. Å ta imot Guds ord slik det står, og tro det, vil føre velsignelse og trygghet med seg. Når alt annet her på jorden vakler, skal Guds ord bestå. Guds ord er *åpenbaring* – til frelse. Bibelen *er* Guds ord. Den ikke bare inneholder Guds ord. Bøyer vi oss for Ordet, vil det overbevise oss, og tvilen

må vike. Gud elsket og gav. Mennesket kan ikke søke Gud. Gud søkte mennesket. Dermed skiller kristendommen seg fra alle de andre religionene. Bare den gir hvile og fred.

Noa stolte på Herren

Av og til kommer tvilen på en mer finurlig måte, ved at den ikke er en direkte tvil på Guds ord, men går mer på om vi oppfattet det riktig. Har Gud virkelig sagt og ment det slik? Hørte jeg riktig? Det er ikke umulig at Noa hadde det slik da han holdt på å bygge arken (1Mos 6:13-22). Det var mye som talte imot hele prosjektet. Han tvilte kanskje ikke på *at* det var Gud som hadde kommet med befalingen om å bygge en slik farkost, kanskje heller ikke på *det* Gud sa, men problemet var heller *om han hadde hørt og oppfattet riktig*. Var det virkelig Guds mening at båten skulle være så stor? Var det helt sikkert at han hadde forstått alt på rette måte?

Abraham tvilte ikke i vantro

Abraham ble satt på en lignende trosprøve da han fikk beskjed om å ofre Isak (1Mos 22:1-18). Tvilen dreide seg om det var rett å handle med sin egen sønn slik Gud nå hadde sagt. Isak var løftesønnen som skulle bli far til de mange. Det kunne vel ikke være Guds mening å ofre ham? Her sto valget mellom å stole på Guds ord, eller å stole på det som syntes fornuftig. Troskjempen Abraham besto prøven. Han valgte å rette seg etter Guds ord. Så fikk han erfare at det

umulige ble løst, til stor velsignelse. Han trodde Gud. Mot håp trodde han med håp.

Kom til Jesus med tvilen!

Men er det egentlig mulig for et Guds barn å komme i tvil? Om Abraham står det ikke at han *ikke* tvilte, men at han ikke tvilte *i vantro*. Av det kan vi skjønne at troskjempen sikkert tvilte, men han trodde likevel på Herren.

Om det dreier seg om et menneske som *vil tro* på Jesus, og det ikke er noe det heller vil enn å stole på *ham*, men ikke får det til, skal vi ikke være sene med å si at denne type tvil passer sammen med Jesus. Overfor slike mennesker er det rett å tale mye om Jesus, slik at de fatter tillit til ham. Men det kan også være noe i deres eget liv som hindrer dem i å stole på Jesus. Da må de hjelpes til å avlegge det som tynger. Vi må passe oss så vi ikke misbruker evangeliet slik at det blir en sovepute for de ubotferdige. Her snakker vi om botferdige syndere som gjerne vil tro på Jesus. Disse må hjelpes slik at de får se Jesus. Er det derimot snakk om å stille krav til Gud, slik som Tomas gjorde, da skal vi advare som Jesus gjorde; «Vær ikke vantro, men troende!» (Joh 20:26-31).

Jesus vil ta imot alle dem som strever og har tungt å bære. Det gjelder også den som kjemper med angst og tvil. Han vil gi deg hvile og frelsesvisshet på Ordets grunn, slik at *han* får være ditt eneste sikre hvilested når stormen raser.

L&E

Tabernaklet og Paktens Ark

Av Arvid Joramo

I 3Mos 16 fortelles det at ypperstepresten gikk inn i Det aller helligste i tabernaklet med soningsblodet for å gjøre soning for sine egne og folkets synder.

Men først noen få ord om tabernaklet og paktens ark. Etter Herrens befaling bygde de tabernaklet da Israelsfolket lå i leir ved Sinai. Moses fikk detaljerte forskrifter om hvordan det skulle bli bygd og innredet, og likeså hvordan gudstjenesten skulle forrettes. All gudstjeneste hadde sitt sentrum i tabernaklet. Tabernaklet var altså en flyttbar telthelligdom. Denne helligdommen hadde Israel med seg under ørkenvandringen og under erobringen av Kana'an. Den ble avløst av templet som ble bygd under Salomo.

Tabernaklet var delt i to rom. Det forreste ble kalt det hellige, og bak et forheng var det aller helligste. Inne i det aller helligste stod paktens ark (paktskisten). Den inneholdt lovens tavler, og var dekket av et lokk, som kalles nådestolen. På nådestolen stod to kjeruber med vingene sine vendt mot hverandre. Vi har allerede nevnt at ypperstepresten én gang om året gikk inn i det aller helligste og sprengte offerblod på nådestolen til soning for sine egne og for folkets synder.

Yppersteprest etter Melkisedeks vis

Ypperstepresten gikk inn for Herrens åsyn som folkets representant.

Dette skulle altså gjøres én gang for året. Han er et klart forbilde på Jesus person og frelsergjerning. Likevel er det slik at Jesus som prest etter Melkisedeks vis er større enn den levittiske yppersteprest.

Det var slik at etterkommerne etter Levi arvet prestedømmet. Aron, bror til Moses, som var av Levi stamme, ble av Herren utpekt til å være den første yppersteprest. Aron som yppersteprest er forbilde på Jesus Kristus.

Vi leser om Melkisedek i 1Mos 14:13-24. Da Abraham hadde beseiret Kedorlaomer og de andre kongene som var forbundet med ham, kom Melkisedek Abraham i møte med brød og vin og velsignet ham. Melkisedek betyr *rettferdighets konge*. «Han var prest for Den Høyeste Gud» (1Mos 14:18). Han var konge i Salem (Jerusalem), «det vil si: freds konge» (Heb 7:2). Og da skriver Hebreerbrevet mye om dette at Jesus Kristus er konge etter Melkisedeks vis (Heb 5:6,10; 6:20; 7:1-10). Især Heb 7 beskriver dette detaljert. Og i Salme 110:4 heter det at «Herren har sverget, og han skal ikke angre det: Du er prest til evig tid etter Melkisedeks vis».

Både ypperstepresten og ofringene i GT hadde sin begrensning. Det var ufullkomment. Dette henger sammen med det kjødelige og jordiske. Det er en skygge av det som skulle komme

(Heb 7:16; 8:5; 9:10; 10:1). Alt dette var en forberedelse «inntil den tid da alt skulle settes i rette skikk» (Heb 9:8-10). I GT var alt bare et skyggebilde av det endelige og fullkomne. Ved Kristi offer er den gammeltestamentlige offerkultur satt ut av kraft.

Kristus større enn den levittiske yppersteprest

Slik som Melkisedek var større enn Abraham, er Kristus som prest etter Melkisedeks vis større enn den levittiske yppersteprest. Ettersom det ikke var mulig å oppnå fullkommenhet ved det levittiske prestedømme, var det behov for at noe fullkomment skulle stå fram. Det ufullkomne levittiske prestedømme måtte avløses av Kristi fullkomne gjerning som vår yppersteprest.

Vi skylder nok å understreke at alt dette var klart fra Guds side fra evighet av. Det er ikke noe som han underveis kom til klarhet i! Men det var nødvendig å forberede Jesu komme og frelsesverk på denne måten ved at Gud utvalgte seg et folk som han oppdrog til denne gjerningen. På forskjellig vis åpenbarte Gud seg i sin kjærlighet, hellighet og herlighet for sitt utvalgte folk Israel og gjorde dem i stand til å ta imot Frelseren, Guds egen Sønn, Jesus Kristus, i tidens fylde (Gal 4:4). Og på mange måter har Gud talt til oss gjennom den israelittiske offer-tjenesten og gudstjenesten om han som skulle komme som det fullkomne offer. Likesom han også «i fordums tid mange ganger og på mange måter had-

de talt til fedrene gjennom profetene» (Heb 1:1).

Kristus behøvde ikke å sone for egne synder, for han var hellig og ren. Han gikk ikke inn i en helligdom gjort med hender, som var et bilde av den sanne, men inn i selve himmelen. Han brakte seg selv som offer én gang for alle til soning for våre synder. Vi merker oss også at Jesus på samme tid er både yppersteprest og offerlam.

En miskunnelig yppersteprest

Hebreerbrevet understreker sterkt at Jesus som yppersteprest står solidarisk med menneskene i deres svakhet og nød. «For ved at han selv har lidt og er blitt fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet» (Heb 2:18). Han har medlidenhet med oss i vår svakhet, for han er prøvet i alt i likhet med oss, men uten synd. Derfor kan vi «med frimodighet tre fram for nådens trone, for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid» (Heb 4:14-16).

Slik som Melkisedek velsignet Abraham (1Mos 14:18-20) før Abraham ble fristet av Sodoma-kongen (v 21), slik kommer altså også Jesus sine barn til hjelp i rette tid (Heb 4:14-16).

I beretningen om at Abraham ble velsignet av Melkisedek, merker vi oss at Abraham ble utsatt for en fristelse etter at han hadde mottatt velsignelsen. Kongen av Sodoma, som var en av de kongene Abraham hadde hjulpet, ville at Abraham skulle gi ham folket, mens Abraham kunne beholde godset. Dette avslo Abraham, fordi han ikke ville at

kongen i Sodoma skulle si at han hadde gjort Abraham rik. Derfor kan vi nok si at Abraham gjennom Melkisedeks velsignelse fikk kraft til å overvinne fristelsen til gjøre seg rik på materielle goder fra kongen. Han ville gi Gud alene æren! Og vi skal vinne «mer enn seier ved ham som elsket oss» – Jesus Kristus (Rom 8:37).

Nådestolen og Kristus

Nådestolen, som vi leser om i 2Mos 25:17-22, var lokket på paktens ark. Dette var av rent gull og var Herrens særskilte åpenbaringssted (se også 2Mos 30:6; 4Mos 7:89). Dette sted var så hellig at en røkelses-sky måtte skjule nådestolen slik at ypperstepresten ikke skulle dø (3Mos 16:13).

Nådestolen hadde stor betydning i den gamle pakt, og viser forbilledlig og profetisk hen til Kristus (Rom 3:24f). I den nye pakt er Kristus det som nådestolen var i den gamle pakt. Nådestolen var midtpunktet på den store forsoningsdagen. Kristus var midtpunktet på den store forsoningsdagen i den nye pakt, da han hang på korset for å sone for dine og mine synder!

Det fullkomne og evigyldige soningsoffer

Slik som ypperstepresten én gang om året på forsoningsdagen gikk inn i det aller helligste med blod av offerdyr, slik har Jesus gått inn i den himmelske helligdom én gang for alle med sitt eget blod, det fullkomne og

evigyldige soningsoffer, som aldri behøver å gjentas. For Jesus var en yppersteprest som var hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere og opphøyet over himlene. Han trengte ikke å bære fram offer for sine egne synder først, slik som de jordiske yppersteprestene måtte gjøre. En slik yppersteprest måtte vi ha (Heb 7:26f; se også Heb 9:11f).

Og det var jo egentlig i kraft av Jesu blod, som skulle utgytes på Golgata, at soningsofferet i GT var gyldig. En interessant tolkning av Åp 13:8 vil jeg ta med her. Det er tale om at alle som bor på jorden skal tilbe dyret (Antikrist), «hver den som ikke har fått sitt navn skrevet i livets bok hos Lammet som er slaktet, fra verdens grunnvoll ble lagt.» Noen vil knytte sammen «hos Lammet som er slaktet» og «fra verdens grunnvoll ble lagt». Da blir det tale om «Lammet som er slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt». Men uansett hvordan man tolker dette, er det jo sant at frelsesverket er ordnet fra evighet av.

I 3Mos 16:8-10 er det tale om at ypperstepresten fikk to geitebukker til syndoffer av Israels menighet. Ved loddkasting ble den ene utvalgt for Herren og ført fram for å bli ofret til syndoffer. Den andre ble stilt «levende fram for Herrens åsyn, for at det skal gjøres soning ved den, og så skal den slippes løs for å sendes ut i ørkenen.» Aron skulle legge begge sine hender på den «og bekjenne over den alle Israels barns misgjerninger og alle deres overtredelser og alle deres syn-

Freden i Herren

Av Carl Olof Rosenius

«Da vi nå er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud»

(Rom 5:1a).

Den som er rettferdiggjort av tro har fred med Gud. Det er den første store hovedskatten. Slik det lyder i grunnteksten, ser vi at ordene «fred med Gud» her egentlig betegner det fredsforhold som oppstår mellom Gud og mennesker ved rettferdigjørelsen. Da oppheves den Guds vrede som hviler over dem som ikke tror på Sønnen (Joh 3:36), og Guds evige vennskap og samfunn kommer på nytt til dem.

Men troens øye ser jo nettopp dette, og dermed kommer en salig fred i sjelen, som er en av troens første frukter, og som sammen med rettferdigheten er noe av Guds rike i mennesket (...).

Paulus sier ikke: vi «kjenner» freden med Gud, men altså vi «har». Av sammenhengen forstår vi

at dette vi «har», det er noe vi har slått fast, om en sannhet utenfor oss, og som vi derfor i tro til Guds løfter må holde fast på. Og det blir en kamp, ofte under de største prøvelser, mens Gud kanskje for en tid skjuler seg for oss, og vi kan være i de bitreste anfektelser på grunn av synden. Loven anklager oss, samvittigheten dømmer oss skyldig, og djevelen skyter sine ildpiler i hjertet. Da er et slikt Guds samfunn og vennskap det vi minst av alt *opplever* – i oss selv! Dette er lidelser alle Guds barn helt sikkert vil måtte oppleve: at de ikke kjenner nåden i hjertet sitt, men bare mørke, tørke og død. Da er det om å gjøre at vi vet, og minner oss selv om, hva Gud har gjort (...), at Gud er trofast, at nådepakten er en «evig pakt» (Jes 55:3; 54:8), uansett hvordan det skifter i det vi føler og erfarer.

Utdrag fra «Romerbrevets budskap», Arven forlag, 1995

der.» Og bukken skulle «bære alle deres misgjerninger med seg ut i villmarken, og så skal han slippe bukken løs i ørkenen» (v 20-22).

Dette viser også profetisk og forbillig hen på Jesus Kristus. Alle våre

synder ble lagt på ham, ja, han ble gjort til synd for oss (2Kor 5:21). Han er det Guds lam som bar bort all verdens synd én gang for alle (Joh 1:29+36). *Kristus i Mosebøkene (V)*

L&E

Død eller levende tro?

Av Sigbjørn Agnalt

Jeg tror på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens skaper

Dette er en bekjennelse. Den gir uttrykk for vårt personlige forhold til det vi sier og bekjenner. For her er det tale om noe som eies i levende liv, og ikke bare er en læremessig sannhet.

Vi sier – jeg tror. Tro er ikke det samme som å vite om dette, kunne det, og ha de rette meninger, altså noe intellektuelt som sitter i hodet. Troen sitter ikke der, ser vi av Rom 10:10, men – med hjertet tror en.

Den døde forstandstro

Det finnes allikevel noe vi kan kalle en intellektuell tro, og den sitter i hodet. Man holder noe for å være sant. Men en slik tro er død, uten det liv som troen i hjertet bringer med seg. Jakob skriver om den døde tro i 2:19 – De onde ånder tror på Gud med en slik tankemessig klarhet at de skjelver, og allikevel forblir de aldri annet enn onde ånder, skilt fra Gud, fordømt til den evige pine. De har en død tro, for livet sitter ikke i hodet, men i hjertet. Kanskje alle som leser dette bekjenner – jeg tror. Men det avgjørende spørsmål er hvor troen sitter, er den på rett eller feil sted, i hjertet eller i hodet?

Noen av de forkynnerne jeg hørte i min barndom talte om en taget tro, en stjålet tro, en tro vi skaffer oss selv ved

å få den rette kunnskap og de rette kristne meninger og holde fast på dem. De kalte det for en tro med skaft. Den må ha det, for her står og faller alt med om vi holder fast og ikke svikter. For alt sitter i hodet, og er et resultat av våre evner, vårt arbeid og er vår prestasjon. Men den er død og til ingen nytte, ja den er ikke annet enn vantro og står i veien for en sann tro.

Trollmannen Simeon

Vi møter dette i Apg 8:13. Simon tok ved troen han også. Det førte til store forandringer i hans liv. Hva han før drev med leser vi om i versene overfor. Det var mørkets gjerninger. Han var en fiende av den kristne tro. Men så ble det store forandringer ser vi. Han tok ved troen, ble døpt og holdt seg til Filip og var full av begeistring over det han hørte og så. Og allikevel var alt galt ser vi i vers 21. Det var noe galt med hjertet. Der var det ikke skjedd noen forandring. Hjertet var det samme, for alt satt i hodet. Det ble avslørt i det at han ville kjøpe Guds gave (v 20). Troen vender seg til Gud for å få for intet. Å kjøpe, få ved å gi, det er vantroens vesen. Den tror i realiteten ikke på mer fra Gud enn den kan skaffe seg selv. Slik er forstands-troen, den døde tro. Hvordan er det med vår tro, er den død eller levende? Det handler om død eller liv for oss!

Gud åpenbarte Daniel hemmeligheten

I Daniels bok, i det andre kapittelet, hører vi at Nebukadnesar var konge i Babel: Han var veldig i makt og urokkelig i sin vilje. Han hadde en drøm, og krevde av sine vismenn at de skulle si ham drømmen og tydningen av den. Det syntes som et urimelig krav, men kongen hadde rett, det måtte være slik. Han visste ikke hva han hadde drømt. Grunnen til det, finner vi i vers 28. Det var Gud som hadde talt til ham gjennom drømmen, gitt ved *Guds åpenbaring*. Han kunne heller ikke forstå hva den betydde, for det var *hemmeligheter*. Her hjalp det ikke med alle Babels vismenn, for her kom forstanden til kort. Ikke et menneske på jorden kunne si kongen det han ville vite (Dan 2:10).

Slik er det med Guds ord. Det er innblest av Gud (2Tim 3:16). Det er gitt ved Jesu Kristi åpenbaring (Gal 1:12). Det er et åpenbaringsord som inneholder hemmeligheter. Og her rekker det ikke bare med forstanden. Vi ser Daniel var en klok og forstandig mann (Dan 2:14), men det var ikke nok. Her måtte noe mer til. Guds ord er gitt oss ved åpenbaring. Det blir bare forstått rett av dem som får det åpenbart fra himmelen. Tror vi det?

Fra mennesket kommer løgn og tomt snakk

Nebukadnesar hadde mange som mente at bare de fikk vite hva han hadde drømt, så skulle de fortelle ham hva det betydde. De var ikke i tvil om at de

«Den som setter sin lit til sin forstand, han er en dåre. Men den som vandrer i visdom, han blir frelst» (Ord 28:28).

med sin forstand skulle forstå det rett. Men Nebukadnesar visste at gav han dem drømmen, Guds ord, så var det ikke den rette betydning han ville bli fortalt, men en skammelig løgn (v 9).

Slik er det også i vårt land. Det vrimler av biskoper, prester, pastorer, predikanter, leg og lærd som har tatt Guds ord og tilranet seg det. Og de står frem og sier at de vet hva det betyr, men de forteller ikke annet enn skammelige løgner. For de taler bare om det de har forstått med sin forstand. Det gjelder biskoper og prester og deres tale om homofili og mye annet, ja, men vi har ikke forstått dette rett før det går opp for oss at det gjelder først og fremst oss selv. Når vi taler eller uttaler oss om åndelige spørsmål og saker og sier: Dette sier Herrens ord. Taler vi det som Herren har åpenbart for oss, eller er det fra oss selv? Er det innøvd, tillest og tillært kristelig snakk slik som hos Babels vismenn? De var eksperter på hvordan de måtte snakke slik at kongen skulle tro de talte sant.

Daniel hadde troens visshet

Hva gjorde Daniel? Han gikk inn til kongen og ba om en frist, ikke for å få

en utsettelse, men for at kongen skulle få det han krevde for deres liv: åpenbaringen, tydningen av drømmen. Tenk det, en slik trygghet og sikkerhet, i en slik situasjon, trengt opp i et hjørne, uten noen mulighet for utflukter. Alle menneskelige utveier var stengt.

Så gikk han for å be til himmelens Gud. Han visste om et annet sted å gå som de andre vismennene ikke kjente til. Og da han gikk, var han trygg på at han skulle få det han ba om (v 18). Han ville be til han fikk. Hvor mange predikanter i dag er det som kjenner denne veien? Hvor mange tilhørere kjenner den? Ber vi til vi får?

Daniel hadde troens visshet om at innen neste dag ville han få svaret. Da kunne han stige fram og fortelle kongen det umulige, åpenbare hva han hadde drømt og hva det betydde. Hvordan var det mulig? Han trodde på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens skaper. Slik skulle det også være for oss. Denne ene Gud, den allmektige, han som er jordens skaper, han er min far! Denne far *kan* gi, og han *vil* gi! Uten hans åpenbaring fra himmelen ville det bli døden for alle! Derfor: finnes det ingen som kan tale slik, åpenbare hemmeligheter fra himmelen, da må også vi dø. For den levende tro lever ikke av forstandens tale, men av Guds ord, åpenbart i fra himmelen.

Forskjell på forstandstro og levende tro

Her ser vi forskjellen på forstandstro og levende tro. Forstandstroen går

også for å be, men det betyr ingen ting om den får. Den tror også på Gud, men forventer ingen ting, ingen virkelig hjelp fra ham. For den klarer seg med sin forstand, vet ikke om noe annet, for den har en død tro.

Hadde Daniel hatt en død forstandstro, hadde han nok handlet helt annerledes. Da hadde han vært som de andre vismennene. Men Daniel var ikke slik. Han visste om noe annet. Han gikk hjem og bønnfalt om en åpenbaring, for det var det eneste som kunne redde deres liv (v 19).

Da ble hemmeligheten åpenbart. Det skjedde et under. Det kom et syn fra himmelens Gud hvor han fikk se det Gud hadde talt og hva det betydde. Med ett så han inn i, og forsto, det Gud hadde åpenbart, og det ble til fornyelse for hans tro, til liv og frelse for ham selv og hans venner. Men ikke bare det, det ble til frelse for alle Babels vismenn.

Forstanden underlagt åpenbaringen og troen

Så ble Daniel satt til herre over landskapet Babylon og til øverste leder for alle Babels vismenn (v 48). Åpenbaringen og troen hadde fått sin plass over forstanden. Slik må det være i den troende menighet og i den enkeltes trosliv. Det er forutsetningen for alt åndelig liv, for all sann tro i hjertet. Men da kommer også forstanden på rette plass og kan være til stor nytte, når den får tjene under åpenbaringen og troen.

Tanken på mor

Barnestykke av Mia Hallesby

Ved en gudstjeneste i et fengsel var en fremmed predikant til stede, og da han ved møtets avslutning ble oppfordret til å si noe, fortalte han en fortelling.

Den handlet om en ugudelig sønn som reiste hjemmefra, men kom til omvendelse ved tanken på sin mor. Hun fikk ikke se sin sønn omvendt før hun døde; men hennes bønner, hennes tårer og hennes formaninger til å unngå syndens vei ble minner som brakte den unge mann til å vende om. Og sønnen kom ikke alene til nytt liv, men ble også en Herrens tjener.

Det nytter å be. Hanna fikk bønnesvar.

Predikanten sluttet med å si:

«Og denne fortapte sønnen, som ble reddet ved tanken på sin fromme mor, det er meg».

Møtet var slutt, og fangene gikk hver til sin celle.

Om ettermiddagen gikk fengslets prest gjennom korridorene for å besøke en og annen fange.

Da hørte han en egen lyd fra en av cellene, og han gikk for å undersøke hva det var.

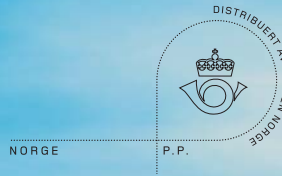
Der lå en ung mann på gulvet og hulket høyt. Da presten spurte hva det feilte ham, sa han:

«Det er den fortellingen som predikanten fortalte. Også jeg har hatt en troende mor, og jeg kan ikke få hennes bønner og tårer fra meg. Hva skal jeg gjøre?»

«Vi skal sammen gå til ham som frelser syndere», sa presten, «så vil du få fred, og din mor i himmelen vil glede seg over at hennes bønner er hørt».

Presten og fangen knelte ned i cellen og søkte i bønn inn til ham som ikke støter noen bort, men står med åpne frelserarmar og tar imot alle syndere. Tanken på mor ble også denne sjel til evig velsignelse.

Fra «300 fortellinger», Indremisjonsforlaget, Oslo, 1946

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Reiserute våren 2008

Faste talere/gjestetalere:

<i>Sighjørn Agnalt</i>	Trondheim, Byske/Umeå (S), Sannidal
<i>Per Bergene Holm</i>	Askim, Randaberg, Kvelde, Fossnes, Moldova, Langli
<i>Martin Fjære</i>	Norheimsund, Bømlo, Sannidal, Nybro (S), Askim
<i>Lars Fossdal</i>	Fossnes, Sannidal, Nybro/Svängsta (S), Nærbø, Langli
<i>Asbjørn Fosslie</i>	Askim, Sannidal
<i>Gunnar Fosslie</i>	Sannidal
<i>Norvald Fraffjord</i>	Randaberg
<i>Ingar Gangås</i>	Kvelde, Finnvollan i Namdalseid, Fenes i Snillfjord, Krokstadøra, Soknedal, Mosvik
<i>Bjarne Gjuvsland</i>	Kvelde
<i>Reidar Heian</i>	Sannidal og Svarstad
<i>Gunnar Holth</i>	Mosvik
<i>Rune Karlsson (S)</i>	Langli
<i>Finn Widar Knutzen</i>	Randaberg
<i>Dag Rune Lid</i>	Norheimsund
<i>Helge Mangelrød</i>	Svarstad
<i>Dagfinn Natland</i>	Randaberg, Skjæveland
<i>Karl Notøy</i>	Fenes i Snillfjord, Sørli, Mosvik
<i>Gunnar Nilsson (S)</i>	Askim, Kvelde
<i>Gunnar Soppeland</i>	Randaberg
<i>Erik Trans (DK)</i>	Varhaug

En del enkeltmøter ordnes lokalt.

La oss oppmuntre hverandre til vedholdende bønn, bibellesning og

trofasthet i tjenesten. Høstens Herre er fortsatt på tronen. *Sekr:*